

75.000 i no se'n parli més

À L'editorial del mes de gener

Il·lustració: Joan Manel Gabarró

Ja hi tornem a ser. No sabem pas qui compta els manresans i manresanes des de la Via Laietana de Barcelona, carrer en el qual hi ha la seu catalana de l'Institut Nacional de Estadística, que els números, com l'any passat, no tornen a quadrar amb els de l'Ajuntament. El cas és que a l'INE diuen que som 74.752 habitants i, segons el padró municipal de principis de l'any passat, en surten 75.867. Josep M. Sala, dixit. No és per escombrar cap a casa -que també- però, posats a jutjar-ho, ens refiem més dels de casa que dels de fora. I més -i amb els temps que corren- si qui fa els números és un organisme nacional. Ep! Que de gent rigorosa n'hi ha a tot arreu, però, vistos els últims esdeveniments, un ja no es creu res. Entre clavegueres, soterranis, búnquers i llodrigueres no se sap on comença i acabava la divisió de poders a l'estat espanyol i per quin cantó et prendran el número. Un número que, en aquest cas, no quadra ni en broma.

El tema de la població manresana no tindria cap importància, mil amunt o mil avall, si no fos que, passada la ratlla de 75.000, el municipi adquireix la categoria de ciutat gran i rep 3,5 milions d'euros més de Madrid. Evidentment, tenint en compte aquesta quantia, no parlem pas de la xocolata del lloro. No és una minúcia i, és clar, els regatejos en aquest àmbit fan força peneta. I mandra, molta mandra. Entre altres coses -i tornem a apel·lar a l'inacabable espoli- perquè ja se n'hi queden prou de calés a la capital del regne. Si som una gran ciutat, la pasta cap aquí i no se'n parli més. Els veïns de Cardona ho tenen més fotut. No arriben a 5.000 ni per fum de sabatots i guanyar empadronats no és pas una tasca fàcil. A Manresa sembla que haurem de quedar per recomptar-nos, per demostrar que mereixen tres quilos i mig més per seguir tapant forats, ni que siguin de l'asfalt.